

פרק 88

לחץ זמן, חלק א'

16 באפריל, 1992.

12:07 בצהריים.

ארוחת צהריים.

הארי רקע ברגליו כשצעד לשולחן גריפינדור הנטוש ברובו, מזהה במבט שארוחת הצהריים היום היא ברין וכדורי רופו. הארי שמע שהשיחה הסובבת הייתה בנושא קווידיץ'; סביבה קולית שהייתה גרועה קצת יותר ממסורים חלודים, אבל טובה יותר מהקשקושים של שולחן רייבנקלו על הרמיוני. בית גריפינדור, לפחות, התחיל פחות אוהד לדראקו מאלפוי והיה לו יותר תמריץ פוליטי לייחל שכולם פשוט ישכחו כמה עובדות מצערות; ואם זו לא הסיבה הנכונה לשתיקה, לפחות זו שתיקה. דין ושיימוס ולבנדר עזבו לחופשה, אבל לפחות זה השאיר את...

"מה הייתה כל ההמולה הזו בשולחן המורים?" שאל הארי את המוח-הקבוצתי של התאומים וויזלי, כשהחל לשים לעצמו אוכל על הצלחת. "נראה כאילו זה בדיוק נגמר כשנכנסתי."

"פרופסור טרלוני האהובה-אך-מגושמת שלנו -"

"שפכה סיר מרק שלם על עצמה -"

"שלא לדבר על מר האגריד."

מבט מהיר לשולחן המורים אישר שהמורה לגילוי עתידות נופפה בפראות בשרביטה בעוד החצי-ענק מנקה את בגדיו במטפחת. לא נראה כאילו מישהו מקדיש להם תשומת לב, אפילו לא פרופסור מקגונגל. פרופסור פליטיק עמד על כיסאו כרגיל, המנהל נעדר שוב (הוא לא היה ברוב ימי החופשה), הפרופסורים ספראוט וסיניסטרס ווקטור אכלו בקבוצה הרגילה שלהן, ו-

"אתם יודעים," אמר הארי, כשהפנה את מבטו להביט באשליית התקרה של השמיים הכחולים הבהירים, "זה עדיין מטריד אותי לפעמים."

"מה?" אמר פרד או ג'ורג'.

המורה החזק והמסתורי להתגוננות 'נח', או מה-שלא-הייתה-הבעיה-שלו-לעזאזל, ידיו מנסות לתפוס בפולקע על צלחתו שנראה שמצליח לחמוק ממנו.

"אה, כלום," אמר הארי. "אני עדיין לא ממש התרגלתי להוגוורטס."

הארי המשיך לאכול בשתיקה, בעוד וויזלים שונים דיברו על חומר ביזארי ומעוות-מחשבה בשם התותחים מצ'אדלי.

"איזה מין מחשבות מסתוריות ועמוקות אתה חושב?" שאלה מכשפה צעירה למראה עם שיער קצר שישיבה בקרבת מקום. "כלומר, אני סתם סקרנית. אני בריאן, דרך אגב." היא בהתה בו באחד מהמבטים מהם הארי החליט להתעלם בנחישות עד שיהיה מבוגר יותר.

"אז," אמר הארי, "את מכירה את תוכנות האינטליגנציה המלאכותית הפשוטות האלה, כמו ELIZA, שמתוכננות להשתמש במילים במשפטים תקינים תחבירית באנגלית, אלא שאין להן שום הבנה של מה שהן אומרות?"

"כמובן," אמרה המכשפה. "יש לי תריסר כאלה בתיבה."

"טוב, אני די בטוח שההבנה שלי בבנות היא בערך ברמה הזו."

דממה פתאומית השתררה.

לקחו להארי כמה שניות להבין שלא, האולם הגדול לא מביט בו, ואז הארי סובב את ראשו להביט.

הדמות שמעדה לתוך האולם הגדול הייתה מר פילץ', השרת הסמלי של הוגוורטס; שהיווה, יחד עם החתולה הטורפת שלו גברת נוריס, היתקלות אקראית ברמה נמוכה שהארי פשוט חלף על פניה עם אוצר המוות ברמה האפית שלו. (הארי התייעץ פעם עם התאומים וויזלי בנוגע לאפשרות מתיחה על המטרה הראויה הזו, ואז פרד או ג'ורג' העיר בשקט שמר פילץ' מעולם לא נראה משתמש בשרביט, וזה מוזר, בעצם, בהתחשב במידה שבה לחשים יהיו שימושיים בתפקיד שלו, וזה גורם לך לתהות למה דמבלדור נתן לאיש תפקיד בהוגוורטס, והארי סתם את הפה.)

כרגע בגדיו החומים של מר פילץ' היו פרוצים וספוגים בזיעה, כתפיו עלו וירדו בגלוי כשהתנשם, והחתולה הנוכחת-תמיד שלו הייתה חסרה.

"טרול - התנשם מר פילץ'. "במרתף -"

מינרווה מקגונגל נעמדה משולחן המורים מהר כל כך עד שהכיסא שלה נפל מאחוריה.

"ארגוס! היא צעקה. "מה קרה לך?"

ארגוס פילץ' דיידה קדימה מהדלתות הענקיות, פלג גופו העליון מוכתם בפסים ונקודות ארגמן קטנות, כאילו מישהו השפריץ רוטב סטייק על פניו. "טרול - אפור - גבוה ממני פי שניים - הוא - הוא -" ארגוס פילץ' כיסה את פניו בידיו. "הוא אכל את גברת נוריס - אכל את כולה, בביס אחד -"

מינרווה הרגישה דקירה של חרדה בעצמי האחר שלה, היא לא אהבה במיוחד את החתולה האחרת אבל שתיהן היו בנות למשפחת החתוליים.

שאגה כמה באולם הגדול. סוורוס נעמד משולחן המורים, עושה זאת איכשהו בלי למשוך תשומת לב לעצמו, ויצא מהדלתות הענקיות בלי מילה נוספת.

כמובן, חשבה מינרווה, המסדרון בקומה השלישית - זו יכולה להיות הסחת דעת -

היא הקצתה מנטלית את כל העניינים הללו לטיפולו של סוורוס, שלפה את שרביטה, הרימה אותו גבוה, וירתה חמישה ניצוצות של אש סגולה.

השתררה שתיקה המומה למעט היפחות השבורות של ארגוס.

"נראה שיש לנו יצור מסוכן שמסתובב חופשי בהוגוורטס," היא אמרה לסגל שבשולחן המורים. "אבקשכם לסייע בחיפוש במסדרונות." ואז היא פנתה אל התלמידים הצופים בהלם, והרימה את קולה. "מדריכים – הובילו את הבתים שלכם למגורים מיד!"

פרסי וויזלי זינק משולחן גריפינדור. "בואו אחריי!" הוא אמר בקול גבוה. "תישארו ביחד, תלמידי שנה ראשונה! לא, לא אתם –" אבל עד אז המדריכים האחרים כבר החלו להרים את קולם שלהם והמולה מחודשת פרצה.

ואז קול קר וצלול דיבר מתחת לשצף הרעש.

"סגנית המנהל."

היא הסתובבה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ניגב ברוגע את ידיו על מפית כשנעמד משולחן המורים. "עם כל הכבוד," אמר הגבר בעל הזהות הנעלמה, "אינך מומחית בטקטיקות קרב, מדאם. במצב כזה, יהיה נכון יותר –"

"אני מתנצלת, פרופסור," אמרה פרופסור מקגונגל כשפנתה לעבר הדלתות הגדולות. פיליוס ופומונה כבר קמו ללכת בעקבותיה, רובאוס האגריד מתנשא מעל כולם כשהחצי-ענק קם. היא עברה חוויות דומות יותר מדי פעמים בשלב זה. "ניסיון מר לימד אותי שבמקרים כאלה, אין זה זמן טוב להקשיב לעצתו של המורה המכהן להתגוננות מפני כוחות האופל. אכן, אני חושבת שיהיה זה נכון ששנינו נחפש את הטרול יחד, כך שלא ידבוק בך חשד לאירועים לא נאותים שיתרחשו בזמן הזה."

בלי היסוס, המורה להתגוננות נע בתנועה חלקה לעבר שולחן גריפינדור ומחא בכפיו בצליל של רצפה נשברת.

"מישל מורגן מבית גריפינדור, השנייה בשרשרת הפיקוד של הצבא של פיניני," אמר המורה להתגוננות בשקט שהשתרר. "אנא ייעצי לראש הבית שלך."

מישל מורגן טיפסה על הספסל שלה ודיברה, המכשפה הזעירה נשמעת הרבה יותר בטוחה בעצמה מאיך שמינרווה זכרה אותה בתחילת השנה. "תלמידים שהולכים במסדרונות יהיו פרושים ויהיה בלתי אפשרי להגן עליהם. כל התלמידים צריכים להישאר באולם הגדול וליצור מקבץ במרכז... לא מוקפים בשולחנות, טרול פשוט יקפוץ מעל שולחנות... כשההיקף מוגן על ידי תלמידי שנה שביעית. רק מהצבאות, לא משנה עד כמה הם טובים בדו-קרב, כך שלא ייכנסו לקו האש אחד של השני." מישל היססה. "אני מצטערת, מר האגריד, אבל – אתה לא תהיה בטוח, אתה צריך להישאר מאחור עם התלמידים. וגם פרופסור טרלוני לא צריכה להתעמת עם טרול לבדה," מישל נשמעה הרבה פחות מתנצלת בנוגע לחלק הזה, "אבל אם היא מצוותת לפרופסור קווירל השניים יכולים להוות יחידה קרבית אמינה ויעילה. זה הניתוח שלי, פרופסור."

"ראוי, בהתחשב בכך שנתפסת בהפתעה," אמר המורה להתגוננות. "עשרים נקודות קווירל. אבל את מתעלמת מהנקודה הפשוטה יותר שבית אין משמעו ביטחון, ושטרול חזק מספיק כדי לתלוש מציריה דלת דיוקן –"

"מספיק," ירתה מינרווה. "תודה לך, העלמה מורגן." היא הביטה בשולחנות הצופים. "תלמידים, עשו כפי שהיא אמרה." היא הסתובבה שוב לשולחן המורים. "פרופסור טרלוני, את תתלווי למורה להתגוננות –"

"אה", אמרה סיביל בקול מהוסס. מתחת לאיפור המוגזם שלה ולסבך הצעיפים, האישה נראתה חיוורת למדי. "אני חוששת - אני לא מרגישה טוב היום - למעשה, אני מרגישה חולשה -"

"את לא תצטרכי להילחם בטרול", אמרה מינרווה בחדות, הסבלנות שלה פוקעת כהרגלה כשהיא מתעסקת עם האישה הזו. "פשוט תישארי עם המורה להתגוננות ואל תתני לו לצאת משדה הראייה שלך לרגע, את תצטרכי להיות מסוגלת להעיד אחר כך שהיית איתו כל הזמן." היא פנתה לרובאוס. "רובאוס, אני משאירה אותך אחראי כאן. שמור עליהם." הגבר הענק התיישר למשמע הדבר, מאבד את ההבעה העגמומית שלו ומהנהן לעברה בגאווה.

ואז מינרווה הביטה בתלמידים והרימה את קולה. "מיותר לגמרי לציין שמי שיעזוב את האולם הגדול מכל סיבה יסולק. לא יתקבלו שום תירוצים. האם אני מובנת?"

התאומים וויזלי, איתם יצרה קשר עין ישיר, הנהנו בכבוד.

היא פנתה ללא מילה נוספת וצעדה לעבר דלתות האולם עם המורים האחרים מאחוריה.

על הקיר הרחוק של החדר, לא מובחן, שעון הראה 12:14 בצהריים.

...והוא עדיין לא הבין.

טיק.

כשהארי הביט בעיניים מצומצמות בעקבות המורים שעזבו, תוהה מה באמת קורה ומה זה אומר, כשהתלמידים התקבצו להמון קל יותר להגנה ושרביטים הזיקו להרחיף שולחנות שלא יפריעו להם, הארי עדיין לא הבין.

טיק.

"לא כל המורים היו צריכים ליצור זוגות?" שאל תלמיד גריפינדור מבוגר יותר שאת שמו הארי לא הכיר. "כלומר - זה יהיה איטי יותר, אבל בטוח יותר, אני חושב -"

טיק.

מישהי אחרת ענתה לזה, מרימה את קולה, אבל הארי פספס את הרוב, העיקר היה שטרולי-הרים הם חסינים לקסם וחזקים להפליא ויכולים להתחדש אבל הם עדיין רועשים אז אם אתה שומע אותם מתקרבים, לא אמורה להיות בעיה למורה בהוגוורטס לעטוף אותם במשהו הבלתי שביר של ואדים.

טיק.

והארי עדיין לא הבין.

טיק.

קולות הקהל היו שקטים, אנשים דיברו בקולות נמוכים אחד עם השני בעודם מביטים סביב, מקשיבים לצליל דלת מתרסקת או שאגה זועמת.

טיק.

חלק מהתלמידים העלו השערות בלחישות על מה המורה להתגוננות יכול להשיג בכך שיברח פנימה טרול, והאם הוא כועס על זה שפרופסור מקגונגל עלתה על הניסיון שלו להסחת דעת, ולשם מה הייתה הסחת הדעת הזו.

טיק.

והמחשבה עדיין לא עלתה בהארי, לא עד שכל התלמידים יצרו מסה של אולי מאה גופים, תלמידי שנה שביעית גאים עם הבעות קודרות מסיירים סביבם עם שרביטים שלופים, ומישהו הציע לעשות ספירת ראשים, ומישהו אחר ענה בסרקסטיות שזה היה יכול להיות הגיוני ביום אחר, אבל כרגע כמעט כולם חזרו הביתה לחופשת האביב ואף אחד לא באמת ידע כמה תלמידים אמורים להיות בחדר, שלא לדבר על האם מישהו חסר.

טיק.

ואז הארי תהה איפה הרמיוני.

טיק.

הארי הביט אל מקבץ הרייבנקלואים, הוא לא ראה את הרמיוני אבל מצד שני כשכולם מצטופפים מספיק לא תצפה לראות תלמידים קטנים יותר מבעד להמון, בינות לתלמידי השנים הגבוהות.

טיק.

הארי העיף מבט להפלפאפים לראות האם הוא יכול להבחין בנוויל, ואף על פי שנוויל עמד מאחורי תלמיד גבוה בהרבה ממנו, העיבוד החזותי של הארי הצליח לאתר אותו כמעט מייד. הרמיוני לא הייתה גם עם ההפלפאפים, לא שהארי הצליח לראות – והיא בהחלט לא תהיה עם הסלית'רינים –

טיק.

הארי דחף את דרכו דרך ההמון הצפוף, הולך מסביב לתלמידים גדולים ובמקרה אחד פשוט מתכופף מתחת לרגליים שלהם, עד שעמד בינות לרייבנקלואים והצליח לוודא שאכן, אין הרמיוני.

טיק.

”הרמיוני גרינג’ר!” אמר הארי בקול רם. ”האם את פה?”

איש לא ענה.

טיק.

היכנסו באחורי תודעתו הייתה תחושת אימה גוברת, בעוד שחלקים אחרים בו ניסו להחליט כמה בדיוק להיכנס לפאניקה. השיעור הראשון בהתגוננות מפני כוחות האופל היה מעורפל למדי בתודעתו של הארי, אבל הוא זכר במרוחק משהו על זה שטרולים מסוגלים לעקוב טרף בודד ולא מוגן.

טיק.

חוט מחשבה אחר בדק אפשרויות ראשוניות, מה הוא יכול לעשות בדיוק? השעה עדיין לא 3 אחר הצהריים אז הוא לא יכול להגיע לעכשיו הזה עם מחולל-הזמן שלו. אפילו אם יוכל להתגנב החוצה מהחדר הזה – בטח יש

דרך לעשות את הגלימה שלו בלי שיבחינו בו, איזו הסחה שיוכל להשתמש בה - אין לו מושג איפה הרמיוני, וטירת הוגוורטס ענקית.

טיק.

חלק אחר בתודעתו ניסה למדל אפשרויות. ממה שהתלמידה האחרת אמרה, טרולים הם לא טורפים שקטים, הם רועשים -

להרמיוני לא יהיה מושג שזה טרול, אז היא תלך לחקור את הרעש. היא גיבורה, לא ככה?

- אבל להרמיוני יש עכשיו גלימת היעלמות ומטאטא בנרתיק שלה. הארי התעקש על כך בשבילה ובשביל נוויל, ופרופסור מקגונגל אמרה לו שזה נעשה. זה אמור להיות מספיק לאפשר להרמיוני לברוח, אפילו אם היא גרועה על מטאטא. כל מה שהיא צריכה לעשות זה להגיע לחלק מהגג, זה יום בהיר ואור שמש אמור להיות רע לטרולים איכשהו, הארי זכר את החלק הזה ולפיכך הרמיוני תזכור אותו במדויק. ובוודאי, אפילו אם הרמיוני רוצה להוכיח את עצמה שוב, היא לא יכולה להיות טיפשה מספיק בשביל לתקוף טרול הרים.

טיק.

היא לא.

טיק.

זה פשוט לא היא.

טיק.

ואז הארי חשב על העובדה שמישהו כבר ניסה להפיל את הרמיוני גריינג'ר ברצח באמצעות לחשי זיכרון. עשה זאת בתוך הוגוורטס, בלי להפעיל שום אזהרה. והוא סידר שדראקו מאלפוי ימות באיטיות מספקת כך שלחשי ההגנה לא יופעלו במשך שש שעות ואיש לא יוכל להשתמש במחולל-זמן כדי לבדוק. ושמי שהיה חכם מספיק כדי להגניב טרול מעבר ללחשי ההגנה העתיקים של הוגוורטס בלי שהמנהל יבוא לחקור את היצור המוזר יכול להיות חכם מספיק כדי לעשות גם את הצעד המתבקש הנוסף ולהטיל קללה על חפצי הקסם של הרמיוני...

טיק.

חלק ממנו הרגיש משהו דומה לפאניקה גואה כשנקודת המבט השתנתה, קוביית נקר משנה כיוון, מה לעזאזל הארי חשב לעצמו כשנתן להרמיוני ולנוויל להישאר בהוגוורטס רק משום שנתן להם כמה תכשיטים מטופשים, זה לא הולך לעצור אף אחד שרוצה להרוג אותם.

טיק.

חלק אחר בתודעתו החל להתנגד שהאפשרות לא וודאית, שזה מורכב וההסתברות בקלות יכולה להיות מתחת ל-50%. קל בקלות לדמיין את עצמו נכנס לפאניקה בפני כולם ואז הרמיוני חוזרת מהשירותים שמחוץ לאולם הגדול. או אם הטרול לא היה קרוב אליה בכלל... כמו בסיפור על הילד שצעק זאב, איש לא יאמין לו בפעם הבאה אם היא באמת בצרות; זה יכול לבזבז קרדיט מוניטיני שהוא יצטרך אחר כך למשהו אחר...

טיק.

הארי זיהה מופע של תבנית הפחד-מפני-מבוכה שעצרה את רוב האנשים מלעשות כל דבר בתנאי אי וודאות, ומחץ אותו בחוזקה. אפילו אז מוזר כמה כוח רצון נדרש לאזור כדי להחליט לצעוק בקול רם לפני כולם, אם הוא פשוט לא ראה את הרמיוני בהמון זה יהיה מביך ...

טיק.

הארי נשם נשימה עמוקה וצעק חזק ככל שהצליח, "הרמיוני גריינג'ר! האם את פה?"

התלמידים פנו להביט בו. ואז חלקם הביטו סביב בעצמם. הרעש בחדר פחת כשחלק מהשיחות נדמו.

"האם מישהו ראה את הרמיוני גריינג'ר מאז - מאז בערך עשר וחצי היום? האם למישהו יש מושג איפה היא יכולה להיות?"

המולת הרקע דעכה עוד.

איש לא הרים את קולו לצעוק עליו משהו, במיוחד לא, אל תדאג, הארי, אני כאן.

"הו, מרלין," אמר מישהו מקרוב, ואז רעש הרקע עלה שוב, עם נימה חדשה ומתרגשת.

הארי הביט בידיו, משתיק את הקשקושים ומנסה לחשוב, לחשוב, לחשוב -

טיק.

טיק.

טיק.

סוזן בונז וילד אדום שיער עם שרביט חבוט למראה דחפו את דרכם דרך ההמון והגיעו להארי באותו הזמן.

"אנחנו צריכים להודיע למורים איכשהו -"

"אנחנו מוכרחים למצוא אותה -"

"למצוא אותה?" אמרה סוזן בחדות, מסתובבת לעבר הילד השני. "איך נעשה את זה, קפטן וויזלי?"

"נלך ונחפש אותה!" ענה לה רון וויזלי בחדות זהה.

"אתה משוגע? כבר יש מורים שמחפשים במסדרונות, מה גורם לך לחשוב שיש לנו סיכוי טוב יותר מהם להיתקל בגנרל גריינג'ר? ההבדל היחיד הוא שאנחנו ניאכל על ידי הטרול! ואז יסלקו אותנו!"

מוזר עד כמה לשמוע רעיונות גרועים של מישהו אחר גורם לרעיון הנכון להיראות ברור בניגוד .

"אוקיי כולם! תקשיבו!"

אנשים הסתובבו להביט.

"שקט! כולם! סתמו!"

גרונו של הארי כאב אחרי זה, אבל זה השיג את תשומת הלב של כולם.

"יש לי מטאטא," אמר הארי בקול רם ככל שהצליח בגרון כואב. הוא זכר את אזקבאן, ואת המטאטא שהחזיק רק שניים, כשביקש אחד שיכול לשאת שלושה. "יש בו שלושה מקומות. אני צריך תלמיד אחד משנה שביעית מהצבאות שיבוא איתי. אנחנו הולכים לעוף במסדרונות מהר ככל האפשר ולחפש את הרמיוני גריינג'ר, לאסוף אותה, ואז לחזור לפה מייד. מי איתי?"

האולם הגדול נעשה דומם לחלוטין.

תלמידים העיפו מבט זה בזה באי נוחות. התלמידים הצעירים הביטו בציפייה בתלמידים המבוגרים, בעוד שהם הביטו בתלמידים ששמרו על ההיקף. רוב אלה בהו ישר קדימה, מכוונים את שרביטיהם למקרה שהטרול יבחר ברגע הזה לפרוץ דרך קיר.

איש לא דע.

איש לא דיבר.

הארי פוטר דיבר שוב. "אנחנו לא הולכים להילחם בטרול. אם נראה אותו פשוט נעוף ואין שום סיכוי שהוא יוכל להשיג אותנו על מטאטא. אני אקח אחריות לסדר את זה מול ההנהלה. בבקשה."

אנשים המשיכו להביט באנשים אחרים.

הארי הביט בקהל הדומם, בתריסר תלמידי השנה השביעית שהביטו בחומרה החוצה, מרגיש את הקור שוטף אותו. היכנסו באחורי תודעתו פרופסור קווירל צחק בבוז ולעג לרעיון ששוטים רגילים יעשו אי פעם משהו מועיל מרצונם החופשי בלי שרביט שמכוון לראש שלהם...

טיק.

הפיתרון הרגיל לאדישות עוברי אורח הוא להתמקד באינדיבידואל יחיד. "בסדר," אמר הארי, מנסה לשמור על הקול המצווה של הילד-שנשאר-בחיים שלא מפקפק בציות. "העלמה מורגן, בואי איתי עכשיו. אין לנו זמן לבזבז."

המכשפה בשמה קרא הסתובבה מהמקום שבו הביטה במבט יציב החוצה, הבעתה מבועתת לרגע לפני שפניה נסגרו.

"סגנית המנהל הורתה לכולנו להישאר כאן, מר פוטר."

להארי נדרש מאמץ לפתוח את שיניו החשוקות. "פרופסור קווירל לא אמר את זה וגם את לא. פרופסור מקגונגל לא מבינה בטקטיקה, היא לא חשבה לבדוק אם חסרים לנו תלמידים והיא חשבה שזה רעיון טוב להתחיל להציע תלמידים במסדרונות. אבל פרופסור מקגונגל מבינה אחרי שמציינים בפניה את הטעויות שלה, את ראית שהיא הקשיבה לך ולפרופסור קווירל, ואני משוכנע שהיא לא תרצה שפשוט נתעלם מהעובדה שהרמיוני גריינג'ר נמצאת שם בחוץ, לבד -"

טיק.

"אני הייתי מצפה מהפרופסור לומר שהיא לא רוצה שעוד תלמידים יסתובבו במסדרונות. הפרופסור אמרה שאם מישהו יעזוב מכל סיבה הוא יסולק. אולי אתה לא צריך לדאוג בנוגע לזה בגלל שאתה הילד-שנשאר-בחיים, אבל זה לא יעזור לנו!"

טיק.

היכנסה באחורי מוחו, פרופסור קווירל צחק עליו. לצפות שמישהו רגיל יפעל בלי בהירות אסטרטגית מוחלטת, בלי מיקוד ברור של האחריות עליו, כשיש לו תירוץ טוב לא לעשות כלום... "חיים של תלמידה מונחים על הכף", אמר הארי בקול שקול. "יכול להיות שהיא נלחמת בטרול ברגע זה. מתוך סקרנות, זה מזיז לך משהו בכלל?"

טיק.

פניה של העלמה מורגן התעוותה. "אתה - אתה הילד-שנשאר-בחיים! פשוט לך בעצמך ותנקוש באצבעות שלך אם אתה רוצה לעזור לה!"

טיק.

הארי בקושי היה מודע למה שאמר. "זה רק תחכום ובלופים, אין לי כוח כזה בחיים האמיתיים, ילדה צעירה זקוקה לעזרתך האם את גריפינדורית או לא?"

"למה אתה אומר אתה כל זה לי?" צעקה העלמה מורגן. "אני לא אחראית פה! מר האגריד אחראי!"

השתררה שתיקה מביכה שהקיפה את כל החדר.

הארי הסתובב להביט מעלה אל החצי-ענק שהתנשא מעל קהל התלמידים, בעוד כל הראשים פנו להביט בו כאחד.

"מר האגריד", אמר הארי, מנסה לשמור על קולו מצוה. "אתה צריך לאשר את המשלחת הזו ואתה צריך לעשות את זה עכשיו."

רובאוס האגריד נראה חלוק בדעתו, אם כי היה קשה לשפוט עם הראש העצום שמוקף בזקן ושיער פרוץ; רק עיניו נראו חיות, משובצות בכל השיער הזה. "אה..." אמר החצי-ענק. "אמרו לי לשמור על כולכם שמה בטוחים -"

"מעולה, עכשיו אנחנו יכולים לשמור גם על הרמיוני גריינג'ר בטוחה? אתה יודע, התלמידה שהופללה ברצח שלא ביצעה שצריכה מישהו שיעזור לה?"

חצי-הענק נראה מופתע כשהארי אמר את המילים.

הארי הביט בגבר העצום, מייחל בייאוש שיקלוט את הרמז, מקווה שהמילים לא הסגירו כלום לאף אחד אחר - הוא לא יכול להיות רק שרירים, ג'יימס ולילי בוודאי היו חברים של האיש הזה לא רק מרחמים -

"הופללה?" קרא קול אנונימי מהמקום שבו התקבצו הסלית'רינים. "הא, אתה עדיין בזה? היא באמת תקבל את מה שמגיע לה אם יאכלו אותה."

נשמע קצת צחוק, אפילו כשקריאות תרעומת עלו ממקום אחר.

פניו של החצי-ענק נעשו קשות. "אתה תישאר פה, נערי," אמר מר האגריד בקול רועד שאמור היה להיות עדין כנראה. "אני אלך ואחפש אותה בעצמי. האמת היא, טרולים הם יכולים להיות שמה קצת טריקיים – 'תה צריך לתפוס' תם בקרסול ולנער אותם כמו שצריך, או שהם יקרעו 'תך לשתיים פשוט ככה –"

"האם אתה יכול לרכב על מטאטא, מר האגריד?"

"אה –" רובאוס האגריד קימט את מצחו. לא.

"אז אתה לא יכול לחפש מהר מספיק. שנה שישית! אני קורא לכל תלמידי השנה השישית! יש פה תלמידי שנה שישית שאינם פחדנים חסרי תועלת?"

שתיקה.

"שנה חמישית? מר האגריד, תגיד להם שמותר להם ללכת איתי ולהגן עליי! אני מנסה להיות הגיוני, לעזאזל!"

החצי-ענק פכר את ידיו בהבעה מיוסרת. "אה – אני –"

משהו נשבר בהארי והוא החל לצעוד ישר לכיוון דלתות האולם הגדול, דוחף הצידה את כל מי שעמד בדרכו כאילו היה פסל בצק. (הוא לא רץ, משום שריצה היא הזמנה למישהו לעצור אותך.) היכנסהו בתודעתו הוא נע בחדר ריק מלא בבובות מכניות שהסיחו את דעתו בקולות תנועות השפתיים חסרי המשמעות שלהם –

דמות ענקית הציבה את עצמה בדרכו.

הארי הביט מעלה.

"אני לא יכול לתת לך לעשות את זה שמה, הארי פוטר, לא אתה מכל האנשים. יש דברים מוזרים בטירה הזו, ומישהו אולי רוצה לפגוע בעלמה גריינג'ר – או שאולי הוא רוצה לפגוע בך." קולו של רובאוס האגריד היה מלא חרטה אבל תקיף, וידיו העצומות ניצבו לצידו כמו מלגזות. "אני לא יכול לתת לך לצאת לך החוצה שמה, הארי פוטר."

"שתק!"

הקליע האדום התרסק בצד ראשו של האגריד וגרם לגבר הענק למצמץ בהפתעה. ראשו הסתובב מהר מכפי שמשהו כל כך גדול היה אמור להיות מסוגל, והוא הרעים, "מה את חושבת שאת עושה שמה!" על דמותה הצעירה של סוזן בונז.

"סליחה!" היא צרחה. "אינסנדיום! גליסאוו!"

ידיו של הגבר הענק, שטפחו על הלהבות שפרצו בזקנו, לא הצליחו לתפוס אותו כשהתרסק לרצפה, אבל זה כבר לא היה משנה כי הארי כבר עבר אותו ו –

נוויל לונגבוטום צעד לפניו, נראה נואש אך נחוש, שרביטו של הילד ההפלפאפי כבר בידו.

ידו של הארי נורתה לשרביטו ברפלקס טהור, הוא בקושי הצליח לעצור את עצמו לפני שנוויל יוכל לירות בו, מביט בסגן שלו כאילו העולם השתגע.

"הארי!" התפרץ נוויל. "הארי, מר האגריד צודק, אסור לך, זו יכולה להיות מלכודת, יכול להיות שהם רוצים אותך -"

כל שריריו של נוויל קפאו והוא נפל לרצפה, קשה כמו לוח.

רון וויזלי חיוור למראה צעד מאחורי נוויל, שרביטו שלו שלוף, ואמר, "לך."

"דון, חתיכת משוגע, מה אתה עושה -" נשמע קול מזוהה בצורה עמומה בתור החבר של העלמה קלירווטר, אבל הארי כבר רץ לעבר הדלת בלי להביט לאחור, אפילו כשקולותיהם של רון וסוזן נשמעו בלחש. נשמעה קריאת תרעומת עצומה, וקולות לא מזוהים החלו לצעוק.

ואז הארי יצא, ידו נשלחת לנרתיקו וקולו אומר "מטאטא", כשמאחוריו הדלתות הגדולות החלו להיסגר שוב.

הארי המשיך לרוץ דרך אולם הכניסה כשהמטאטא התלת-מושב על ארכופיו החל לפרוץ מהנרתיק, מדקלם כמה מילות קללה בראשו וחושב זה מה שקורה כשאתה מנסה להתנהג בצורה הגיונית עם החלק במוח שלו שלא ניסה לפתח תבנית חיפוש לכסות מקומות בהם הרמינוני עשויה להיות. הספרייה הייתה בקומה השלישית וכמעט בצד השני של הטיירה... הארי כמעט הגיע לגרם מדרגות השיש הגדול כשהמטאטא היה בידו ו-"עלה!" הוא היה באוויר והאיץ מעלה לעבר הקומה השנייה -

"גה!" צרח הארי ובקושי הצליח לסובב את המטאטא שלו באוויר כך שלא ישפד את אחת מהדמויות האנושיות שהסתתרו בראש המדרגות. היה רגע מבעית של לנסות לא ליפול מהמטאטא, לעשות את הפיתולים שישאירו אותו בארכופים, על אף העובדה שהיה ממש קרוב לרצפה ולא היה לו מקום לתמרון ואז -

"פרד? ג'ורג'?"

"אנחנו לא יכולים להבין איך למצוא אותה!" פלט אחד מהתאומים וויזלי, ידיו מתעוותות במצוקה. "התגנבנו החוצה משום שחשבנו שנוכל למצוא את העלמה גריינג'ר - מוכרחה להיות דרך מהירה למצוא מישהו בהוגוורטס, אנחנו בטוחים בזה - אבל אנחנו לא יכולים להבין מה היא!"

הארי בהה בשניהם, תלוי הפוך מהמטאטא, שם הותיר אותו התמרון הנואש שלו, וברפלקס גמור הפה שלו אמר, "טוב, למה הייתם כל כך בטוחים שתוכלו למצוא אותה?"

"אנחנו לא יודעים!" צעק התאום השני.

"האם הצלחתם למצוא בעבר אנשים בהוגוורטס?"

"כן! אנחנו -" והתאום שדיבר עצר בפתאומיות, שני הג'ינג'ים בוהים במרחק בהבעה ריקה.

נשמע קול ריסוק מרעים, כמו שתי דלתות עצומות שנפתחו על ידי מישהו מאוד, מאוד חזק.

הארי הסתובב באוויר להפנות את שני המושבים הפנויים לתאומים וויזלי, הוא לא אמר כלום, לא הייתה להם סיבה להסגיר את המיקום שלהם אם הם לא מוכרחים. נראה כאילו הזמן זז לאט מדי כשהתאומים וויזלי טיפסו למושבים, הלב של הארי פועם בחוזקה על אף החישוב המנטלי שמר האגריד לא אמור להגיע בריצה אפילו לתחתית המדרגות בזמן. ואז השלושה האיצו חזק והרחק לעבר המסדרון הקרוב ביותר, רצפת האבן תחתיהם מיטשטשת והקירות כאילו משמיעים צליל ווש (אם כי הייתה זו רק הרוח באוזניהם) כשחלפו על פניהם; הארי זכר שהוא רוכב על מטאטא ארוך של שלושה אנשים בקושי בזמן כדי להאט לפנייה הבאה.

ועכשיו כל המושבים במטאטא היו תפוסים, אבל אם הם יצליחו למצוא את הרמיוני אז – הארי יוכל לעטות את גלימת ההיעלמות שלו, זה אמור להסתיר אותו מהטרול, וזה יפנה מקום להרמיוני –

הארי התכופף נמוך לפני שקשת אבן פתאומית הורידה לו את הראש.

”מצאנו את ג’סי!” אמר התאום שישב מאחורי הארי. ”אני יודע שמצאנו! בפעם ההיא שהיינו צריכים לומר לו שפילץ’ מחפש אותו!”

”איך?” שאל הארי, רוב מוחו עסוק בלא למות בתאונה אווירית איומה. הוא היה צריך להאט בשביל בטיחות, אבל היה בו מתח גובר, אימה חסרת מקור. הוא לא יכול להאט, משהו נורא יקרה אם הוא יאט...

”אנחנו –” אמר התאום שישב רחוק יותר. ”אנחנו לא זוכרים!”

עוד פנייה חדה במה שהארי העריך שהיו 0.3% ממהירות האור, והם עברו במסדרון מתפתל שהארי תמיד לקח מהאולם הגדול לספרייה אלא שזו לא הדרך הקצרה ביותר אם אתה על מטאטא, הוא היה צריך לקחת את המסדרון המערבי הארוך והישר במקום זאת –

החלק במוחו שלא ניווט השיג את המציאות.

”מישהו התעסק עם התודעה שלכם!” צעק הארי כשהשתחל במסדרון המתפתל מהר כל כך עד שהתאום האחורי התנגש לפעמים בקירות כשאורך המטאטא התנגש עם היכולות האוויריות הלא מתאימות של הארי.

”מה?” קרא פרד או ג’ורג’.

”מי שהגיע להרמיוני התעסק גם עם התודעות שלכם!” זה יכול להיות לחש מחיקת זיכרון, זה יכול להיות לחש זיכרון מזויף שלא נשתל כמו שצריך, אבל כרגע הארי לא יכל לחשוב –

המטאטא פנה ונורה מעלה לצד גרם מדרגות לולייני, השלושה משתטחים כנגד המטאטא כך שיוכלו לעבור בפתח שנפתח לקומה השלישית, והם היו לפני הספרייה, המטאטא מאט ונעצר בצווחה על אף המחסור בכל דבר שהוא עשוי לעצור כנגדו באמצעות חיכוך. הארי ירה בתאומים וויזלי מבט של תישארו פה כשטיפס וירד מהמטאטא לדחוף את דלתות הספרייה, משתלט על נשימתו כשהכניס את ראשו פנימה.

הרמיוני גריינג’ר לא הייתה שם.

מדאם פינס, שאכלה כריך בשולחן שלה, הרימה את מבטה במבט זעם פתאומי. ”הספרייה סגורה!”

”האם ראית את הרמיוני גריינג’ר?” שאל הארי.

”אמרתי שהספרייה סגורה, ילד! הפסקת צהריים!”

”זה ממש חשוב. האם ראית את הרמיוני גריינג’ר או האם יש לך מושג איפה היא עשויה להיות?”

”לא, עכשיו לך מפה!”

”האם יש לך דרך ליצור קשר במהירות עם פרופסור מקגונגל במקרה חירום?”

”אה?” אמרה הספרנית, מופתעת. היא קמה משולחנה. ”מה –”

"כן או לא. בבקשה עניי מייד."

"אה - יש את הפלו -"

"היא לא במשרד שלה," אמר הארי. "האם יש לך דרך אחרת ליצור איתה קשר. כן או לא."

"אישי הצעיר, אני מתעקשת שאתה -"

המוח של הארי סימן את זה בתור *אני מדבר עם דב"שים שוב* והוא סב על עקביו ורץ שוב למטאטא.

"עצור!" קראה מדאם פינס, פורצת מאוחר מדי מהדלתות כשהארי והתאומים וויזלי נורו שוב לדרכם, מחוץ לשדה הראייה של הספרנית. הלחץ בתודעה של הארי עדיין עלה, כמו יד פיזית שמחצה את החזה שלו, הוא מוכרח למצוא את הרמיוני ואין לו שום מושג איפה היא יכולה להיות, אלא אם זה במגורי המכשפות במגדל רייבנקלו ואליהם הוא לא יכול להיכנס. לחפש בכל הוגוורטס גובל בבלתי-אפשריות מתמטית, כנראה אין שום מסלול טיסה רציף שנכנס לכל החדרים לפחות פעם אחת - למה הוא לא חשב לדרוש שהרמיוני ונוויל והוא יקבלו סט של המראות המגניבות הקטנות האלה שההילאים משתמשים בהם לתקשורת -

ההבנה שהוא טיפש היכתה בהארי כמו מכה בבטן. הוא לא צריך מראות כדי לשלוח הודעות, הוא לא צריך מראות מאז ינואר. הארי האט את המטאטא לעצירה באוויר, שרביטו כבר עולה לידו, הרצון המניע להגן על הרמיוני גריינג'ר עולה לחזית תודעתו כמו שמש של אש כסופה וזורם במורד זרועו כשקרא

"אקספקטו פטרונום!"

וצורת האנוש הלבנה הבוערת פרצה לקיום כמו נובה, קולות התאומים וויזלי קוראים בקול בתדהמה.

"תגיד להרמיוני גריינג'ר - שיש טרול חופשי בהוגוורטס - יכול להיות שהוא מחפש אותה - היא צריכה להגיע לאור שמש ישיר, עכשיו!"

הדמות הכסופה פנתה כאילו לעזוב ונעלמה.

"בשם התחתונים של מרלין," התנשם פרד או ג'ורג'.

קווי המתאר הכסופים הופיעו בחזרה והדמות אמרה בגרסה החיצונית המוזרה של הקול של הארי עצמו, "הרמיוני גריינג'ר מוסרת," קולה של הדמות הבוערת נעשה גבוה, "אההההה!"

הזמן כאילו נסדק, כאילו הכל נע מהר מאוד ולאט מאוד בו בזמן. דחף נואש להאיץ את המטאטא, לעוף במהירות מירבית, אלא שהארי לא ידע לאן -

"אם אתה יודע איפה היא," צעק הארי על דמות האנוש הבוערת, מביט בה כאילו היא השמש, "אז קח אותי אליה!"

האור הכסוף נע והארי האיץ אחריו, התאומים וויזלי צווחים בקול גבוה מאחוריו כשנורה באוויר כמו כדור תותח, נע מהר יותר מהשפיות, הוא לא התמקד בקירות שחלפו במהירות על פניו או בכמה מהר הוא נע, הוא פשוט עקב אחרי האור הכסוף מבעד למסדרונות ועף במעלה מדרגות וטס דרך דלתות שפרד או ג'ורג' קראו לחשים נואשים כדי לפתוח וזה עדיין לקח יותר מדי זמן, היכנשהו עמוק בפנים הארי הרגיש כאילו הוא שוקע בדבש בעוד חלונות ודיוקנאות נורים לידו.

המטאטא צרח בפנייה אחרונה שהטיחה את אחד מהתאומים לא חזק כמו שמרביצן היה פוגע, ואז הם עקבו אחרי הפטרונוס הזוהר דרך חלל פתוח ותקרה, נורים מעלה ומעלה, עולים דרך קומה אחת ואז אחרת בפחות מנשימה.

הפטרונוס שלו נעצר (הארי בולם בחוזקה בתגובה) ברגע שהגיע לקומה עם חלל פתוח שהתפרש עד שחמק מהתקרה והפך לטראסה פתוחה, משטח של אריחי שיש פתוח לאוויר ולשמיים -